

STERAVOND

Inleiding

23 maart 1956

Goeden avond, vrienden,

Aan het begin van deze avond wil ik u slechts kort nog herinneren aan het feit, dat wij noch alwetend, noch onfeilbaar zijn. Meer behoef ik niet te zeggen, want deze avond staat weer in het teken van de Orde.

Wij houden op het ogenblik - drie maal `s jaars - onze Steravond. Het is begrijpelijk, dat wij het eerste gedeelte van deze bijeenkomst zullen gebruiken om u te herinneren aan, of in te lichten over hetgeen gaat komen.

Er zullen u ongetwijfeld verschillende vragen gerezen zijn. Eén vraag, waarvan ik zeker weet, dat zij gesteld is, is deze: Waarom in de lijdenstijd, in de Goede Week, een niet-Christelijk ritueel? Een andere vraag is geweest: Wat betekent dit nu eigenlijk?

Ik hoop U in mijn betoog beide punten duidelijk te maken. In de eerste plaats: Wat betekent dit eigenlijk? Steravond.

De Orde heeft zich als symbool de ster gekozen. Niet alleen een ster, want degenen, die bekend zijn met ons werk, weten wel dat andere symbolen daar voortdurend op de achtergrond staan. Maar ons kenteken is en blijft de ster. De ster van de worstelende mens. De ster, die nog gebaseerd in het materiële, zijn bewustwording zoekt, zo groot mogelijk - geestelijk en stoffelijk - gelijktijdig met zijn hoogste kunnen en vermogen, uitreikt naar een geestelijke bewustwording. De ster, die door zo velen van u gedragen wordt. De ster, die zo vaak ook in de moderne wereld alweer gebruikt en misbruikt wordt, dat er soms twijfel komt, of wij dit teken nog langer zullen handhaven zo.

Wanneer wij op deze avond die sterren instralen, dan is dit in zekere zin een sacramentale handeling. Wij zijn niet kerkelijk, wij geloven niet aan de invloed van het plotseling gebeurende wonder, of in een transmutatie in deze plechtigheid veroorzaakt, maar wij weten, dat er rond ons een zee van krachten is.

Een zee van kracht, die voor de meeste mensen gesloten blijft, omdat zij niet in staat zijn deze kracht op zich te laten inwerken.

Nu zult u zich afvragen: waarom kunnen wij deze kracht dan wel op een steravond ontvangen? Waarom kan dit niet normaal tot stand komen in het dagelijks leven?

Elke mens, levend in het Goddelijke,- want al rond ons is uit God geboren, opgebouwd en in stand gehouden door Zijn kracht - kan uit het Goddelijke elke kracht verwerven, die hij zelf verdragen kan.

Maar over het algemeen ben je zo gebonden aan je lichaam, blijf je zo dicht bij de aarde en dicht bij de wereld. De menselijke psyche, vooral het bewust en onderbewust denkvermogen, in de stof, zijn voortdurende beletsels om deze kracht op je in te laten gaan, zijn ook beletsels in volledige overgave aan het leven, God te beleven in al, wat Hij geschapen heeft.

En daar nu komt ons streven juist naar voren, en volgt ook de verklaring van het sacraal-magisch ritueel. Wanneer wij op een ogenblik ons zelf kunnen ontworstelen -al is het ook nog maar zo kort- aan materie, aan de gebondenheid van bepaalde geestelijke voorstellingen, dan wordt deze kracht rond ons voelbaar.

Het maakt weinig uit, of je God Re noemt, of Jahweh. Of je Hem Allah noemt, of op een andere wijze met woorden Hem Zijn Almacht schetst.

Het enige, waar het op aan komt is, dat je in staat bent om die God te begrijpen en te ontvangen. Wanneer wij gezamenlijk alle gedachten binden in een ritueel, dan is de ware magie ons gezamenlijk gericht zijn op één doel, op één werken, op één kracht. Dan komt die kracht voor u allen merkbaar, voor u allen voelbaar in deze omgeving. Degenen, die wat sensitiever zijn, bemerken misschien nu reeds hoe zich geestelijke krachten concentreren op deze ruimte. Dat is niets bijzonders. Dat zijn alleen de Broeders van de Orde, die vanavond ook aanwezig willen zijn. Allen, zonder uitzondering.

Wij allen willen trachten om hier - met u samen - a.h.w. te roepen tot de diepste kern van de Goddelijke kracht en deze in u zowel als in ons, rijker te laten stromen, tot wij ons meer bewust kunnen worden van al hetgeen, wat rond ons gebeurt. Opdat wij God beter kunnen zien en alle uitingen daarvan.

Draagtekens zijn symbolen. Het symbool van onze Orde en voor degene, die zo'n teken dragen wil, ook tevens het symbool van de kracht die hem ten allen tijde bij kan staan. De Goddelijke wil in Zijn kracht geuit, in verschillende sferen en dóór degenen, die dit vermogen in die sferen, gedragen tot een ieder, die daarom roept.

Wanneer wij zo dadelijk die tekens instralen, dan gebeurt er iets, dat misschien het best door een psychometrist beschreven kan worden.

Er komt een bepaald fluïde aan, zegt hij. Er is iets bijzonders mee gebeurd, er kleeft een kracht aan. Die kracht is niet onuitputtelijk, of groot. Want een verandering, een zeer kleine verandering in dit metaal in zijn uitstraling tot stand gebracht, kan U misschien enkele dagen, of enkele weken - ondanks u zelf - helpen op het goede pad en u helpen de kracht Gods tot U te nemen.

Maar het kan ook zijn, dat u - door uw onverschilligheid - de kracht voor deze bewustwording zeer snel verspilt. Het is niet een zegel, dat gedrukt wordt op uw leven door middel van zo'n sterretje, zo'n draagteken, waardoor u nu contract hebt van levering van geestelijke krachten naar behoefte.

Geloof mij, daarvoor hoeft u geen contract te sluiten. Wat u werkelijk nodig hebt aan levenskracht geeft God u. Wat u meer hoeft, ach, dat geeft de werkende geest u zo gaarne. Daarvoor is die ster niet nodig. Zij is daarvoor nodig om voor u door haar kleine, zeer kenbare uitstraling met zeer hoog trillings getal een voortdurend grotere eigen opname te scheppen van lichtende krachten.

Wanneer u die kracht op de juiste wijze weet te verwerken, dan brengt ook inderdaad zo'n ingestraald sterretje u de mogelijkheid tot groter verdraagzaamheid, het maakt het u ook mogelijk, iets beter en iets sterker in het leven te staan.

u zult dus begrijpen, dat , waar het doel van onze groep is de mensheid, die zelf geen richting heeft willen kiezen, of in de gekozen richting geen volledige vrede vindt, op te heffen tot in het Goddelijk licht, en te heffen tot het punt, waar wij zelf staan, hopen met hen gezamenlijk verder te gaan.

U zult nu begrijpen, dat wij deze avonden, vooral deze steravonden, zien als iets van buitengewoon groot belang. Wanneer je iets zó belangrijk acht, dan zul je zeker niet gaan trachten dit te gaan doen, volgens de geldende mode, of op een aardige, misschien zelfs opzienbarende manier.

Wij kunnen natuurlijk ook de vroeg christelijke wijdingen gebruiken zoals dat ook inderdaad gebeurd is. Wij kunnen ook veel oudere beschavingen aan het woord laten. Wanneer wij iemand vinden, die dat ritueel voldoende beheerst en kent, dan kan alle ritueel gebruikt worden, want geloof mij, elk ritueel is alleen maar de uitdrukking van het zoeken naar God, dat altijd in de mens geleefd heeft en dat hem schijnbaar op het eerste moment der Schepping is ingelegd, waarvan hij zich nooit zal kunnen ontdoen.

Wij hebben voor ditmaal het Egyptisch ritueel gekozen, omdat Egypte ons bepaalde voordelen bood. Niet het spectaculaire, want degenen, onder U, die verwachten zo dadelijk een statig wonder te zien gebeuren, ach, die zouden zich wel eens kunnen vergissen.

Maar omdat Egypte de bakermat, is geweest van alle moderne magie. De begrippen, - die de ingewijden in hun rituelen gebruikten - zijn vandaag aan de dag filosofische stellingen geworden van menig esoterisch genootschap. De krachten, die zij opriepen en beheersten zijn - natuurlijk naast het bedrog, dat ook daar heerste - de besten a.h.w. van de moderne tijd.

In de voorgeschiedenis van het oude Atlantis waren er machtiger magiërs, die iets dichter stonden bij de natuurkrachten en door deze natuurkrachten dichter bij God.

Wanneer u zo dadelijk een Egyptisch ritueel zult zien, of horen beter gezegd, want de statige plechtigheid kan niet in een zaal als deze volledig tot zijn recht komen, daar behoren bij de geheimzinnige zuilengangen, de zich verhogende trappen en het vreemde beeld van God, dat aangedragen wordt door kaal geschoren priesters.

Daar hoort bij de geheimzinnige stem van het orakel en de lichtstreep, die vallend door het plafond, langzaam maar onophoudelijk verder kruipt, totdat hij het beeld, op zijn vastgestelde plaats neergezet, belicht.

Wij kunnen u ook niet laten horen, de in uw ogen misschien vreemde, voor uw oren misschien onwennige, maar zo wondermooie gezangen, die in het oude Egypte een dergelijke plechtigheid vergezelden

Er blijft niet veel over. De praal valt weg. De kleurrijke menigte, die neerknielt in de voorhof, de priesters met de edelen, de gewijden van de koning, samengedromd, waar de eigenlijke plechtigheid plaatsvindt, de voorbereidende godsdienstige toneelspelen, dit alles kunnen wij u niet bieden.

Maar het hele ritueel berust op een gedachtegang, die buitengewoon sterk is.

Het verhaal is simpel. Dat kan ik u ook zonder dramatische dansers, maskers en het enerverend getinkel van rinkelbommen, misschien in een paar woorden schetsen.

U weet, dat Osiris werd gedood. Osiris werd gedood door de afgunst. Maar ziet, zijne Moeder de Aarde wekte hem op en vanaf dat ogenblik gaat hij langs de hemelen als een licht voor alle wereld, kerend in de duisternis en slapend en hernieuwd ontwakend, wanneer de poorten der hellekrocht weer openbreken.

Osiris is de mens. Geen onbekende grote God. Osiris is de mens. De mens, die verscheurd wordt door het leven. De mens, die uiteindelijk geveld wordt door de dood, maar die herrijst, dank zij de moederlijke kracht, die hem gebaard heeft en herlevend, gaande door de geheimzinnige rijken der doden, opnieuw een wereld betreedt, lichtend en licht brengend.

Dit is de achtergrond. Juist in deze tijd lijkt mij deze, in uw ogen heidense, achtergrond zo gepast. Want is Osiris ook niet beeld van Jezus? Is hij niet de kracht, de dood overwinnende, door het offer te zijn, herrijst en wordt tot een zegen, een licht voor allen?

Ja, de Egyptische magie had een diepe achtergrond. En buiten het majestueuze schouwspel dat zij bij dergelijke inzegeningensrituelen, dergelijke aanbiddingsplechtigheden, naar voren bracht, ligt de eeuwige roep naar de Goddelijke kracht. De roep van de ingewijde, van de mens, van de geest.

Wij zoeken naar het gesponnen goud van de Goddelijke gedachte. Wij roepen als kinderen, het verhongeren nabij, om een geestelijk manna. Een voedsel ons gegeven door de hemel. Egypte heeft geleerd daarom te roepen. Zoals Egypte geleerd heeft, helaas, dit voedsel te maken tot een gif voor de wereld.

Daarom deze keer een Egyptisch ritueel, omdat het past in deze tijd, omdat het doorklinkt tot heden toe - en omdat het krachtens zijn formuleringen, krachtens zijn uitdrukkingen, waarbij de priester zelf zich verheft en zeggende: "Ik ben Osiris, de Herborene!" tot in de hoogste geestelijke sfeer doordringt. Daarom dit ritueel en deze keuze.

Nu heb ik U mijn inleidend woord gesproken. Ik heb alleen nog één vraag. Ik hoop,- dat u die vraag niet banaal vindt na al, wat ik gezegd heb. Een helderziende zou het misschien reeds waarnemen maar rond ons bevindt zich, als een koepel reeds, de geest. Rij na rij omhoog strekkend en als je zo opziet, haast verliezend in de einder.

Wij zijn een trechter geworden, waardoor vele krachten op het ogenblik binnen kunnen dringen. Maar het is nog niet het ogenblik dat wij deze krachten zullen roepen en zullen vragen om in ons allen hernieuwd het licht van Gods kracht te ontsteken.

Tussen deze inleidingen en een dergelijke plechtigheid ligt een pauze.

Mag ik u verzoeken in deze pauze, althans binnen deze zaal, een meer dan gebruikelijke rust in acht te nemen? Ik vraag niet van u, dat U niet zult spreken, maar ik zou u willen verzoeken alle luidruchtigheid, alle strijd, alle onnodige drukte toch te vermijden.

Laten wij trachten, wat wij thans opbouwen, niet in een ogenblik van menselijke verwarring te verstoren, opdat, wanneer het eenmaal zo ver is en onze gast, die eens voor de altaren van Ammon, de 'altaren van Ammon-Re, de Grote, komt treden, hier komt, zich bedient van dit lichaam, waarin ik mij thans bevind, dat hij dan een sfeer vindt, gezuiverd als die van zijn eigen tempels.

Vrienden, ik ga het woord overgeven aan een tweede spreker, die op zijn wijze voor u het onderwerp zal inleiden.

Goedenavond.

Vorbereiding

Goeden avond, vrienden,

Wanneer ook mij wordt gevraagd om een inleidend woord te spreken op deze bijeenkomst, dan aarzel ik, wetende hoe beperkt het woord is om geestelijke krachten in woorden uit te drukken. Echter deze avonden zijn gewijd aan het woord en zo mag ik niet schromen om mijn woorden te voegen bij die van mijn voorganger en u een beeld te geven van wat zich in werkelijkheid rond ons afspeelt en van mijn kant uit een parallel te trekken met de gebeurtenissen, die de wereld herdenkt.

Wat is de kern van alle geestelijke waarheid? Dat in je God leeft! Wat is de kern van alle bewustzijn? Het kennen van je zelf! Wat is de bron van alle bewustwording? De realisatie van het ego!

Dat is het beginpunt van alle dingen geweest en zal ook deze avond de kern móéten uitmaken van al hetgeen, wat gesproken, van al hetgeen, wat geestelijk en stoffelijk wordt volbracht.

"IK", een woord, dat hatelijk in onze oren kan klinken. "IK", zo beperkt. Een woord, zo beperkt dat grenswallen opgooit rond je, totdat je afgezonderd van de wereld, van God en de mensheid, in je eenzame dromen gebogen blijft zitten en je afvraagt, waarom het leven zo leeg is.

Maar het is ook een machtig woord. Het is de adem Gods, die ligt in elke mens. "IK" is de kracht van het Zijn.

Wanneer wij leven in de sferen, of in de wereld, dan staan voor ons natuurlijk vele wegen open. Wij kunnen langs alle mogelijke gedachten gangen trachten te komen tot die kennis van het zelf, van de kracht, die in ons leeft, tot het bewustzijn van het Goddelijk Al Vermogen, Dat scheppend werkt in en door ons als door alle dingen.

Maar dat "IK" van ons blijft vaak zo vaag gedefinieerd. Ik herinner mij uit mijn eigen stoffelijke tijd, dat ik meende, dat van mijn persoonlijkheid evenzeer mijn kleding deel uitmaakte als mijn "IK".

De werkelijkheid is anders. Rond ons hebben wij een mom geschapen. Een figuur, die ineen moet vallen, zodra hij door het licht der waarheid wordt aangeraakt.

Veel geesten kunnen dit niet accepteren en storten zich vrijwillig in het duister, allen om te ontkomen aan deze voor velen zo afschrikwekkende ontmaskering van het ware wezen, dat in hen woont. Wij, mijn vrienden, hebben een groot Voorbeeld. Een Voorbeeld, Dat u allen kent en dat u in deze dagen herdenkt.

Jezus Christus, bewust geworden Zoon Gods, de Mens, Die door kon dringen tot in Zich zelf en Drager kon worden van de hoogste geestelijke kracht op aarde.

De Mens, Die Profeet was en meer dan dat. De Mens, die Magiër was en meer dan dat. De Mens, Die de consequent Levende is geworden. Het leven zelf in één lijn ziende van Zich gaande tot God, een ogenblik aarzelende, soms protesterende, soms wenende, maar niet afwijkende van Zijn Weg en baan.

Het beeld, dat wij hebben van de wereld en van ons zelf is geen realiteit. O zeker, ik weet het. Werkelijkheid, zegt u allen. Rondom is de werkelijkheid. Hier staat de werkelijkheid in muren en pilaren, in kaarslicht en schilderijen. Dat is werkelijkheid, zo zegt u. Werkelijkheid is het zeker, maar niet, zoals u deze ziet.

Al deze dingen leven op een andere wijze. Wat het hoogste waarneemt waarin de gedachte zich kan verwerkelijken. Ook ons zelf kunnen wij niet in het juiste beeld zien.

Jezus heeft ons het voorbeeld ervan gegeven, toen Hij Mens bleef. Ondanks alles.

"Jeruzalem, Jeruzalem", Hij weeklaagt over een stad, een Heilige Stad. Zou God klagen over een stad, die onder moet gaan om Zijn Wil te volbrengen? Een stad, die ondergaat, omdat deze zelf dit heeft gedeclareerd door haar leven en streven?

Neen, God weent niet, maar de Mens weent. Weent, omdat, ondanks alles, ondanks, alle besef en noodzaak van onontkomelijkheid Hij Zich daaraan niet kan overgeven.

Als Jezus die stad ziet liggen, trots rijzend in witte rijen van verschillende huizen met platte daken, tronend boven de tempel, dan wordt Zijn hart ontroerd als Mens, dan is Hij de Jood, Die de schrijn Gods, waarin de heilige Arke rust, aanschouwt, weent, weent, omdat dit alles voorbij is. Toch is Hij het, Die profetisch zegt "Want ziet, Ik ben U het einde van het Oud Verbond.

Jezus is Het, Die rustig kan zeggen "En één uwer zal mij verraden". Jezus is Het, Die in wanhoop, terwijl het angstzweet Hem uitbreekt, vraagt "Laat Mij deze beker voorbij gaan' maar Die, Zich

zelf overwinnend, de waan van mens-zijn, pijn en lijden van Zich werpend, ondanks alles, trots naar voren gaat

Wanneer zij vragen: "Zijt Gij Jezus van Nazareth?" En wanneer Judas komt en Hem verraadt met een kus, dan is het Jezus, Die plotseling, vol van kracht, hem a.h.w. verwijtend troost "Judas, verraadt men de Zoon des Mensen met een kus?"

Dit is het drama van de gehele wereld. Het is het drama van de veelbewogen mensheid. Het is het drama van het licht, dat in ons blijft, omdat wij het "IK" niet kennen en wij niet door durven dringen tot in de kern van ons wezen.

Jezus verbrak de band, die Zijn "IK" benauwd sloot tegen de Goddelijke waarden. En Hij heeft alles moeten vernietigen en moeten verliezen, tot Zich zelf. Hij had Vorst kunnen zijn. Leider van een opstand, door geheel Afrika razende, tronende in een nieuw keizerrijk, in Zijn hoofdstad Jeruzalem toegejuicht, ja, aanbeden door het volk.

Ja, Hij had een rustige Mens kunnen zijn, Die, nadat Zijn werk volbracht is met vrouw en kinderen neerzit in de rust van de avond.

Ja, Hij had de Profeet kunnen zijn, Die door het land trekt en klagend verwijtend en profeterend de mensheid tot God tracht te brengen, maar het was Hem niet voldoende. Want in Hem was het zuivere vuur Gods en Hij had het gevonden. Hij kon niet anders dan dit, juist dit ene, ware en werkelijke uiten, altijd weer.

Maar omdat Hij dit deed, ging Hij ten onder.

Jezus sterft aan het kruis. Maar het is niet Jezus, Die sterft en het is niet de Christusgeest, Die sterft. Het is het bekrompen bewustzijn "Dat ben ik", dat is het, wat wordt afgenomen van het kruis. En het is een bewuste beperking van een Wezen, Dat op is gegaan in het oneindige Licht, Die terugkeert om de mensheid verder te leiden, totdat zij eens zover zullen zijn, totdat ook zij die weg kunnen gaan.

Heb ik geen gelijk, wanneer ik zeg, wanneer er een parallel ligt tussen het werk, dat wij trachten te volbrengen en hetgeen Jezus zo glorieus voor Zich zelf en ook voor ons heeft volbracht?

Zeker, wij offeren niet. Er staat geen kruis, dat ons zo dadelijk gevangen zal nemen in zijn smartelijke omhelzing. Het zijn maar woorden, die neer druppelen. Het is niet het levensbloed, dat pijnlijk uit de berstende aderen komt.

Maar is de kern eigenlijk niet hetzelfde? Gods Licht, Gods Kracht, Gods Wezen, Dat wij trachten te beroeren, opdat wij zelf gesterkt mogen zijn en de wal van egoïstisch en egocentrisch denken rond ons brekend, steen na steen, tot wij de moed hebben te staan tegenover de wereld en God, zoals wij zijn, erkennende de Kracht, die in ons leeft en daardoor opgaande tot in de hoogste sferen en ingaande tot het Huis Mijns Vaders.

Men heeft gezegd, dat wij demonen zijn, die komen om u te verleiden. Men heeft ons voor geworpen, dat, wat wij inspireren leugen moet zijn. Welaan, er bestaat geen leugen op de wereld, tenzij de leugen, die de mensen zich zelf weven uit de waarheid, die hen gegeven wordt.

Er is één waarheid, Goddelijk Licht en Goddelijke Kracht en naarmate wij ons meer bewust worden van deze Goddelijke Kracht in ons zelf, zullen wij meer moeten gaan tot de wereld en tot de mensheid, tot de laatste sfeer, tot de diepste verdoemenis toe te trachten elke geest, die naar licht hunkert mee te leiden en mee te voeren, om te trachten Gods Wil te verwerkelijken, zodat al, wat tot Hem behoort en wat uit Hem voort gekomen is, tot Hem terugkeert, vreugdig erkennend eigen waarheid en de Wet en de Weg van de Vader, ingaande tot Zijn Licht.

Dat is het doel en niet anders. Dat is het doel van deze avond, dat is het doel van het Christendom. Dat is het doel geweest van zo menige prediking en van menige religie.

Het is ons eeuwig verlangen naar het Licht en onze eeuwige angst om ons zelf te zien, die samen ons leiden hier tot een bijeenkomst als deze. Een bijeenkomst, waar wij, omdat wij zelf nog niet in staat zijn het "IK" weg te werpen, willen trachten om, ondanks alles, te leven. Al is het een breukdeeltje van een tijd, één kleine 10/1000ste seconde weg te zijn van deze gebondenheid aan voorstellingen en gedachten. Even de bleekheid, die wij zelf geschapen hebben rond ons te verloochenen, door te dringen tot het lichtende vuur, dat niet van buiten tot ons komt, maar in ons leeft, stof en geest, zoals wij hier aanwezig zijn.

Wij zoeken op onze wijze naar God. En ik heb maar één wens, dat wij Hem mogen te vinden en in Hem de vrede, de vreugde, waarnaar wij allen begeren.

Met deze wens wil ik mijn aandeel in deze bijeenkomst besluiten.

U kunt pauzeren, ik verzoek u echter te herinneren, wat mijn voorganger heeft gevraagd.

Persoonlijk dank ik u voor uw aandacht gehoor en wens u vooral een goede en zegen brengende avond.

Incantatie

Goeden avond, vrienden,

Wij zijn dan gekomen aan het ogenblik, dat wij ons gaan voorbereiden voor de instraling. Ongetwijfeld popelt u op het ogenblik reeds van verlangen om dit te zien gebeuren, maar u zult toch een ogenblik nog naar mijn stem moeten luisteren, vóórdat wij het werk beginnen en trachten te voleinden.

Er is in de oude wijsheid veel, dat verborgen blijft voor hen, die het niet weten. Wijsheid, die eens is voort gekomen uit het Licht en die vanuit het Licht nog steeds neerdaalt tot de mensheid.

Het is voor ons noodzakelijk, dat wij allen dit Licht begeren. Het is niet altijd mogelijk om dit Licht zelf te zien, of te aanvaarden, maar het verlangen is onze noodzaak. Wij moeten zoeken naar Licht. Wij moeten zoeken naar Kracht en Wijsheid. Want in ons wezen ligt de schatkamer, waaruit het paradijs zich ontvouwen kan.

Wanneer wij weten: In ons zijn alle elementen vergaard, wanneer wij het Licht nemen en versmelten dit alles, dan wordt uit de versmelting geboren de grootste waarheid en eenheid, de drie-eenheid van het Goddelijke. Het Goddelijke, Dat één is in stof en in geest. Het Goddelijke, Dat het totaal der Schepping tot één waarde terugbrengt.

Laten wij dit ogenblik trachten om ongeacht onze persoonlijkheid, ons denken, ons streven, één te zijn. Eén van geest, één zonder grens tussen lichaam en ziel. Zonder grens tussen sfeer en stoffelijke wereld.

Laten wij de eenheid zoeken, omdat uit deze eenheid voor ons geboren kan worden, dat wat wij zozeer verlangen: de Goddelijke Kracht, die ons leidt tot onze Vader, Die ons in staat stelt het wonderlijk werk des levens, ja, het werk der Schepping te voltooien en zo voor ons zelf bereikende, voor anderen bereikende ons einddoel eens te vervullen.

Wij gaan allen onze wegen, vrienden, en zo dadelijk zult u weer die wegen gaan. Maar nu mag er niet meer van een scheiding sprake zijn. Wij moeten voor één kort ogenblik trachten te bereiken de grote eenheid, die ons allen noodzakelijk is.

Wanneer u thans wilt trachten door een ogenblik van concentratie op deze eenheid een nog sterker sfeer te wekken en betere voorbereiding, dan zal ik thans trachten om onze vriend, de celebrant van deze avond, tot u te laten komen, opdat, zo reeds gezegd, een ogenblik de lichtende kracht in ons allen moge ontwaken en gebonden zijn hier aan deze wereld,

Het is de tijd en het uur. Alles voorbereid, alles gereinigd. Thans kunnen de groten het land der mensen betreden. En ik zeg in hun naam en in de naam van mij zelve:

"Ziet mij aan en buig, o, wereld. Zie mij aan en ziet, ik ben Osiris.

Hij, die ondergaat en rijst en nooit vernietigd wordt.

En ik zeg U, wereld van de geest, wereld der doden en demonen, vreest mij,

want ziet, mijne Moeder Isis heeft mij de naam gegeven,

die het grote Geheim is en de waarheid van Re

Ik zeg U wereld, zie mij aan en buigt U.

En toch, in deze kracht ben ik niets en de grote Naam is alle kracht.

En ik kan deze Naam niet spreken, want zij is vernietiging en dood.

Maar ik ken haar, wijl zij geboren is uit mijne Moeder en is Naam van mijn Vader.

Daarom roep ik: Ik roep hem, die de doden voert:

Anubis, Snelvoetige, breng mij het Licht.

En ik zeg u Keth, neem Uwe sluiers af, tot het duister de aarde niet langer verdonkert.

Gij beiden, mijne boden, ik zend u uit en draag mijn woord tot het niet ongehoord in de hallen der wet verklinken.

Ga tot de Rechteren en zeg hen: Gij twee en veertig en verhul Uw gezicht en buigt U van Uwe tronen, want ziet,

Osiris is herrezen en hij vraagt de kracht zijns Vaders voor de wereld.

Gij, die recht spreekt over mensen en zielen, ik erken U, want gij zijt de rechtvaardigheid, die woont in de harten van al, wat leeft.
 Gij, die het recht spreekt, ik erken U, want gij zijt de waag van het Licht.
 Gij, Barmhartige, die ons de veder Uwer bewustwording schenkt, voor U buig ik, want zij is de Kracht, die leeft in de werkelijkheid.
 Nu: ontsluit de poorten en hoort mijn stem;
 Wereld van duister, vlucht in Uw krocht, dulder van onrecht, vlucht! Want ik beveel Osiris, Meester van Seth, Overwinnaar van zijn wereld.
 Gij, die het Licht draagt en het land der rijke aren kent, verenigt U met mij en laat Uw stem met mij klinken.
 Ik neem van de Kracht der Wereld, ik neem U, o Licht, in mijn handen.
 Gij, die de wereld doet leven, ik draag U en in Uw naam, die gij verborgen hebt en iets onthultet, zo neem ik U en draag U hier terneer, dat Uw licht ongebroken moge schijnen.
 O, Zoon van Mens en Geest, dat Uw Licht heilig zij.
 Gij, Horus, Zoon des Lichts, hoor op mij, die de stem Uws Vaders ben, openbaar Uw wezen en vaag weg de sluiers weg.
 In naam van al, wat God heet, in naam van alle kracht, die leeft, in naam van alle Licht, zo zeg ik U wees hier verzameld en deel het Licht, totdat het met U zij.
 Ik zeg U, neem het Licht en draag het in Uwe handen en werp het van U over de wereld, totdat het duister verdreven zij, opdat het eenzame spoor door de woestijn vervaagt in de wind en het leven zij in ieder, die leeft.
 En ik teken U met het eeuwige teken. Het is de kracht van de waarheid.
 En ik leg de kracht van deze waarheid, de kracht van dit al, gaande uit dit lichaam in deze handen, opdat het moge zijn een kracht in de stof.
 Ik loof U, Heer van het Licht en Heer van het Leven.
 Ik loof U, Moeder, die baart, altijd voort en het leven zijt.
 Ik loof U, Schepping en Kracht.
 Dat de melodie klinge. Zij klinge in ons.
 Moge het Licht uitgrijpen en Uwe stralen onze harten omvatten.
 Gij neemt onze harten, o Heer, gij zijt onze Meester.
 Maar niet, omdat gij mijn Meester zijt, geef ik U mijn hart.
 Ik geef het U, omdat gij mijn leven zijt.
 En mijn hart gegeven hebbende en mijn hart rustende in U, spreek ik de zegen, die gij hebt gesproken, toen Uw Zoon voor het eerst daalde op de wereld.
 Gezegend de mens. Gezegend de wereld. Gezegend het leven. Gezegend Uw kracht.
 Uw kracht, die ik neerleg in Uw naam.
 In stof en in geest, alomvattend en ik zeg Heer, Osiris ben ik en gij zijt mijn Kracht.
 Dood overwin ik en gij zijt mijn zwaard
 Wees dan de kracht in het zwaard. Voor al degenen, die Uw gerechtigheid zoeken en geef hen Maat als gezelschap der barmhartigheid, opdat de volheid der beker niet vermindert, opdat de volheid der aarde regere over de wereld.
 Vrede. Vrede Gods, vrede der mensen, vrede in U, stof en ziel, plant, dier in steen.
 Vrede. De grote God heeft ons de vrede gegeven. Moge deze vrede in ons zijn."

En hiermede, vrienden, is het werk volbracht. Misschien niet volbracht, zoals u het kent, maar één in alle dingen.

Wanneer u van hier gaat, laat dan één woord doorklinken in u: Vrede! Waarlijk de vrede Gods is met ons, wanneer wij zoeken en roepen. Zij is onze kracht en zij zal ons geleiden, opdat de vrede met u zij in Naam van de God, Die wij allen eren en kennen..

Wij gaan u nu verlaten, omdat wij niet te veel willen vragen van het instrument, waarvan wij ons moeten bedienen. Ik zou U willen vragen: blijf nog een korte wijle bijeen in stilte en breek niet de banden, die zich thans langzaam oplossen, abrupt af.

Goeden avond.